

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/3/2017
Identifikačné číslo spisu: 9017200121
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9017200121.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: ALAMEX, s.r.o., so sídlom Popelná 10, Bratislava, IČO: 43 885 071, zastúpený advokátskou kanceláriou Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, Trnava proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, so sídlom Dunajská 68, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 6401-6000/2013-ON/105 zo dňa 17. mája 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/147/2013-63 zo dňa 05. júna 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/147/2013-63 zo dňa 05. júna 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zamietol podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania v záhlaví uvedeného rozhodnutia žalovaného č. 6401-6000/2013-ON/105, zo dňa 17.05.2013, ktorým žalovaný zastavil konanie o námietkach podľa § 139 ods. 1 písm. c/ zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“) z dôvodu, že pre konanie o námietkach žalobcu neboli splnené všetky zákonné predpoklady, čím pre žalovaného nastala neodstrániteľná prekážka brániaca rozhodovaniu v konaní o námietkach v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd mal z administratívneho spisu preukázané, že žalobca sa zúčastnil verejnej súťaže na predmet podlimitnej zákazky „výroba a dodanie pečiatok“. Táto verejná súťaž bola zverejnená vo Vestníku verejného obstarávania č. 37/2013 dňa 21.02.2013 pod značkou 2865-MST, a že námietky žalobcu neobsahovali všetky náležitosti podľa § 138 ods. 6 a prílohy podľa § 138 ods. 7 zákona o verejnom obstarávaní.

Podľa krajského súdu v zmysle ust. § 138 ods. 7 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní, prílohou

podaných námietok je doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky podľa § 138 ods. 6 písm. g/ zákona o verejnom obstarávaní. Ide o ustanovenie kogentnej povahy, ktoré musí správny orgán, t.j. žalovaný rešpektovať a musí skúmať jeho splnenie. Jedinou výnimkou vyplývajúcou zo zákona o verejnom obstarávaní, kedy doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky, nemusí byť prílohou podaných námietok, je podľa § 138 ods. 7 písm. c/ situácia, kedy bol tento doklad záujemcom, resp. uchádzačom predložený verejnému obstarávateľovi, resp. obstarávateľovi napríklad v rámci predloženej ponuky alebo žiadosti o účasť a teda je súčasťou kompletnej dokumentácie k verejnému obstarávaniu, ktorú verejný obstarávateľ po podaní námietok podľa § 138 ods. 10 zákona o verejnom obstarávaní predkladá žalovanému na účely rozhodnutia o námietkach.

Podľa krajského súdu zákon o verejnom obstarávaní v ust. § 138 ods. 7 písm. c/ vyžaduje ako prílohu podaných námietok doklad preukazujúci konkrétnu skutočnosť. V tomto prípade meritórna otázka súvisí výlučne s posúdením splnenia procesných podmienok pre meritórne rozhodnutie veci, pričom za úplnosť a perfektnosť návrhu zodpovedá navrhovateľ.

Krajský súd uviedol, že podľa § 139 ods. 1 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní, úrad zastaví rozhodnutím konanie o námietkach, ak neobsahujú všetky náležitosti podľa § 138 ods. 6 a prílohy podľa § 138 ods. 7 zákona o verejnom obstarávaní. Námietky navrhovateľa boli podpísané JUDr. Marošom Prosmanom. Prílohou námietok ani administratívneho spisu žalovaného nebol doklad, ktorý by preukazoval oprávnenie JUDr. Maroša Prosmana konať v mene advokátskej kancelárie a aj podpisovať námietky zastupujúc navrhovateľa. Príloha preto podľa ust. § 138 ods. 7 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní nebola preukázateľne predložená ako príloha námietok podaných žalobcom, v dôsledku čoho bola objektívne splnená zákonná podmienka pre zastavenie konania podľa § 139 ods. 1 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že oprávnenie JUDr. Maroša Prosmana konať za advokátsku kanceláriu mal považovať za skutočnosť všeobecne známu a skutočnosť vyplývajúcu zo zákona, ktorú si mohol žalovaný overiť. Predloženie dokladu preukazujúceho oprávnenie podpisovať námietky podľa odseku 6 písm. g/ je jednou z obligatórnych príloh k námietkam v zmysle ust. § 138 ods. 7 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní. Procesné podmienky podľa zákona o verejnom obstarávaní pre meritórne rozhodovanie v konaní o námietkach sú splnené len vtedy, ak podanie obsahuje všetky náležitosti a prílohy podľa § 138 ods. 6 a ods. 7 zákona o verejnom obstarávaní.

V predmetnom prípade námietky podpísal splnomocnenec, ktorý je právnickou osobou, na základe udeleného plnomocenstva. Ustanovenie § 138 ods. 7 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní je potrebné aplikovať rovnako aj na splnomocnenca. Predložené námietky boli podpísané JUDr. Marošom Prosmanom, pričom v námietkach sa uvádza, že JUDr. Maroš Prosman vykonáva advokáciu v mene advokátskej kancelárie. Prílohou námietok bolo plnomocenstvo, v zmysle ktorého žalobca udelil plnomocenstvo advokátskej kancelárii a toto plnomocenstvo prijal JUDr. Maroš Prosman, ako konateľ advokátskej kancelárie a advokát. Prílohou námietok nebol výpis z Obchodného registra advokátskej kancelárie tak, ako to vyžaduje ust. § 138 ods. 7 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní. Skutočnosť, že JUDr. Maroš Prosman je konateľom v advokátskej kancelárii nebola preto verifikovateľná. Bez predloženia uvedeného dokladu nebolo nijako preukázané, že osoba, ktorá námietky podpísala, t.j. JUDr. Maroš Prosman, bol oprávnený konať ako konateľ v mene advokátskej kancelárie. Uvedenú skutočnosť nepreukazuje ani zákon o advokácii, na ktorý žalobca poukazuje.

Krajský súd konštatoval, že obsahové náležitosti námietok nemôže žalovaný v konaní o námietkach posudzovať na základe informácií, ktoré sú mu známe z predchádzajúceho, resp. iného výkonu verejnej moci. Konanie o námietkach ako procesný postup žalovaného je upravený v ust. § 138 - 140 zákona o verejnom obstarávaní. Zákon o verejnom obstarávaní vylučuje čo i len subsidiárnu aplikáciu správneho poriadku v konaní o námietkach s poukazom na ust. § 153 zákona o verejnom obstarávaní. Podľa názoru súdu meritórna otázka nesúvisí s procesom dokazovania v konaní o námietkach, ale výlučne s posúdením obsahových náležitostí žalobcom podaných námietok.

Podľa krajského súdu žalovaný postupoval správne, keď v tomto prípade aplikoval citované ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní a konanie o námietkach zastavil.

Z uvedených dôvodov krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie tvrdiac, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a neúplne zistil skutkový stav veci podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p..

Žalobca uviedol, že prílohou k predmetným námietkam bolo riadne podpísané plnomocenstvo zo dňa 17.04.2013, z ktorého je zrejmé, že JUDr. Maroš Prosman podpísal predmetné plnomocenstvo ako konateľ splnomocnenca a právny zástupca splnomocniteľa a jediným dôvodom pre zastavenie konanie o námietkach bola skutočnosť, že splnomocnený právny zástupca spolu s riadne doloženým plnomocenstvom nedoložil žalovanému výpis z obchodného registra, z ktorého by bolo zrejmé oprávnenie JUDr. Maroša Prosmána podpisovať námietky v mene spoločnosti Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o..

Podľa žalobcu rozhodnutie žalovaného vychádza z extenzívneho výkladu § 138 ods. 7 písm. c/ a § 138 ods. 6 písm. g/ zákona o verejnom obstarávaní a predpokladá existenciu povinnosti žalobcu ako i ostatných subjektov dokladať spolu s riadnym plnomocenstvom i výpis z verejne dostupného obchodného registra, čo považuje za prepätý formalizmus.

Podľa žalobcu krajský súd použil striktný gramatický výklad ustanovenia § 138 ods. 7 písm. c/ v spojení s § 138 ods. 6 písm. g/ zákona o verejnom obstarávaní, ktoré interpretoval extrémne formalistický a bez akéhokoľvek zreteľa na zmysel a účel predmetnej zákonnej normy. Svojím nesprávnym výkladom sa krajský súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci, keď rozhodnutie žalovaného o zastavení konania o námietkach nezrušil a žalobu zamietol.

Podľa žalobcu oprávnenie JUDr. Maroša Prosmána konať za spoločnosť Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o. vyplýva priamo z § 133 Obchodného zákonníka, ktorý uvádza, že štatutárnym orgánom spoločnosti s ručením obmedzeným je jeden alebo viac konateľov. Oprávnenie JUDr. Maroša Prosmána konať v mene splnomocnenca preto vyplýva priamo zo zákona, a súčasne je možné toto oprávnenie zistiť i prostredníctvom nahliadnutia do verejne prístupného obchodného registra nachádzajúceho sa na internetovej stránke a je verifikovateľná i na stránkach Slovenskej advokátskej komory.

Podľa žalobcu by žalovanému postačoval jednoduchý výpis stiahnutý z internetovej stránky obchodného registra, a nie výpis osvedčený, z čoho vyplýva záver, že totožnosť konateľa si žalovaný mohol rovnakým spôsobom a s rovnakými účinkami overiť i samostatne, a to jednoduchým nahliadnutím do obchodného registra verejne prístupného na internetovej stránke. Okrem iného, za žalobcu konala advokátska kancelária Prosman a Pavlovič v minulosti i v iných úkonoch v predmetnej veci, pričom predložené plnomocenstvo žalovaný vždy bez výhrad akceptoval. Z tohto dôvodu je preto potrebné zastúpenie žalobcu považovať i za skutočnosť známu z úradnej činnosti žalovaného.

Žalovaný a následne i krajský súd sa uchýlil k výkladu právneho predpisu ad absurdum a súčasne i k prílišnému formalizmu. V tejto súvislosti poukazujeme i na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 135/04. (Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takýchto náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu.).

V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 2Sžo/253/2009 a 4MCdo 11/2009. V odôvodnení Napadnutého rozsudku Krajský súd v Bratislave uviedol, že na konanie o námietkach ako procesný postup žalovaného je upravený v ust. § 138-140 zákona o verejnom obstarávaní. Zákon o verejnom obstarávaní vylučuje čo i len subsidiárnu aplikáciu správneho poriadku v konaní o námietkach s poukazom na ust. § 153 zákona o verejnom obstarávaní. Uvedené tvrdenie súdu prvého stupňa je zrejme neprávne. Za týmto účelom poukázal na úplné znenie § 153 ods. 1 a ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní účinného ku dňu vydania rozhodnutia žalovaného, t.j. ku dňu 17.05.2013, t.j. že na konanie podľa § 138 až 141 (t.j. konanie o námietkach) sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom sa nepoužijú § 19, 23, 28 až 31, § 32 ods. 1, § 49, 50, 60 a § 71 až 80 všeobecného predpisu o správnom konaní a poukázal na ust. § 3 ods. 1, 2 a 4, § 32 ods. 2 a § 34 ods. 1 a 6 Správneho poriadku ako aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 5Sžf/38/2011.

Žalobca uviedol, že konanie pred správnym orgánom v každom prípade ovládajú princípy dobrej správy, ktoré prílišný formalizmus v konaní pred správnymi orgánmi výslovne vylučujú.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností je preto možné konštatovať, že v predmetnej veci neboli splnené podmienky § 139 ods. c/ zákona, na základe ktorého Úrad zastaví rozhodnutím konanie o

námietkach ak námietky neobsahujú všetky náležitosti podľa § 138 ods. 6 a prílohy podľa § 138 ods. 7, a teda Úrad postupoval nesprávne, keď len z dôvodu nedoloženia výpisu z obchodného registra toto konanie zastavil.

Žalobca preto považuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/147/2013-63 zo dňa 05.06.2014 za nesprávny a navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie, alebo zruší rozsudok krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie. Náhradu trov konania si neuplatnil.

K odvolaniu žalobcu sa svojim podaním vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že právna úprava v zákone o verejnom obstarávaní jasne a jednoznačne vymedzila obsahové náležitosti podaných námietok a ich prílohy, pričom z ust. § 138 ods. 7 písm. c/ zákona jednoznačne vyplýva, že prílohou podaných námietok je doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky podľa § 138 ods. 6 písm. g/ zákona. Jedinou zo zákona vyplývajúcou výnimkou, kedy doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky nemusí byť prílohou podaných námietok je podľa § 138 ods. 7 písm. c/ zákona situácia, kedy bol tento doklad záujemcom, resp. uchádzačom predložený verejnému obstarávateľovi, resp. obstarávateľovi, napr. v rámci predloženej ponuky alebo žiadosti o účasť, a teda je súčasťou kompletnej dokumentácie k verejnému obstarávaniu, ktorú verejný obstarávateľ, resp. obstarávateľ po podaní námietok podľa § 138 ods. 10 zákona predkladá žalovanému na účely rozhodnutia o námietkach. Zákon v ust. § 138 ods. 7 písm. c/ vyžaduje expressis verbis ako prílohu podaných námietok doklad preukazujúci konkrétnu skutočnosť. V tomto prípade meritórna otázka súvisí výlučne s posúdením obsahových náležitostí žalobcom podaných námietok (teda s posúdením splnenia procesných podmienok pre meritórne rozhodnutie veci), pričom elementárnym princípom procesného práva je okrem iného pravidlo, že za úplnosť a perfektnosť návrhu zodpovedá navrhovateľ.

Predložením dokladu v zmysle § 138 ods. 7 písm. c/ zákona navrhovateľ preukazuje, že námietky boli podpísané oprávnenou osobou, t.j. právny úkon je perfektný. V opačnom prípade by žalovaný musel vychádzať z prezumpcie, že osoba, ktorá podpísala námietky je oprávnená konať v mene navrhovateľa, v dôsledku čoho by námietky mohol podpisovať ktokoľvek. Práve predložením dokladu podľa § 138 ods. 7 písm. c/ zákona (t.j. výpisom z obchodného registra) navrhovateľ potvrdzuje skutočnosť, že osoba, ktorá námietky podpísala, je oprávnená konať za navrhovateľa (ako konateľ). V predmetnom prípade námietky nepodpísal štatutárny orgán žalobcu, ale splnomocnenec na základe udeleného plnomocenstva. Námietky boli podpísané JUDr. Marošom Prosmanom, pričom v námietkach sa uvádza, že JUDr. Maroš Prosman je konateľ advokátskej kancelárie. Prílohou námietok bolo plnomocenstvo, v zmysle ktorého žalobca udelil plnomocenstvo advokátskej kancelárii a toto plnomocenstvo prijal JUDr. Maroš Prosman ako konateľ advokátskej kancelárie a advokát. V danom prípade teda predložené plnomocenstvo vysvetľuje skutočnosť, prečo boli námietky podpísané inou osobou ako štatutárnym orgánom žalobcu. Predložené plnomocenstvo v danom prípade treba teda posudzovať ako doklad predložený z titulu povinných obsahových náležitostí námietok v zmysle § 138 ods. 6 písm. g/ zákona, a nie ako jednu z povinných príloh podľa § 138 ods. 7 písm. c/ zákona. Nakoľko však prílohou námietok nebol výpis z obchodného registra advokátskej kancelárie, tak ako to vyžaduje ZVO v § 138 ods. 7 písm. c/, skutočnosť, že JUDr. Maroš Prosman je konateľom advokátskej kancelárie, nebola verifikovateľná. Bez predloženia uvedeného dokladu nebolo nijako preukázané, že osoba, ktorá námietky podpísala, t.j. JUDr. Maroš Prosman, je oprávnený konať ako konateľ v mene advokátskej kancelárie. Tvrdená skutočnosť, že JUDr. Maroš Prosman je konateľ advokátskej kancelárie, mohla byť overená, napr. výpisom z obchodného registra. Žalovaný poukazuje na to, že predložené plnomocenstvo v danom prípade preukazuje výhradne vzťah splnomocnenia medzi žalobcom a advokátskou kanceláriou, ktorá vykonáva právne úkony prostredníctvom konkrétnych fyzických osôb (konateľov), ale nepreukazuje skutočnosť, že osoba, ktorá podpísala námietky je ako konateľ oprávnená konať v mene obchodnej spoločnosti.

Žalovaný sa argumentáciou žalobcu nestotožňuje, nakoľko úplne spochybňuje opodstatnenosť ustanovenia § 138 ods. 7 zákona. Akceptáciou argumentácie žalobcu, že nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe, resp. známe z úradnej činnosti, by znamenala, že ak by uchádzač v rámci podávania námietok predložil zákonom požadovaný doklad v rámci jedného podania, v rámci následných podaní, resp. námietok, by podľa výkladu žalobcu nebolo potrebné predmetný doklad predkladať

opätovne, nakoľko splnenie obsahovej náležitosti námietok by mohol žalovaný verifikovať na základe svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti. Žalovaný v kontexte na túto argumentáciu zdôrazňuje, že obsahové náležitosti námietok nemôže žalovaný v konaní o námietkach posudzovať ako „notoriety“, t.j. na základe informácií, ktoré sú mu známe z predchádzajúceho, resp. iného výkonu verejnej moci (napr. zápis do zoznamu podnikateľov). Prijatím vyššie uvedenej argumentácie žalobcu by navrhovateľ nakoniec nebol povinný predkladať žiadnu z povinných príloh k námietkam podľa § 138 ods. 7 zákona, nakoľko žalovaný by si tieto skutočnosti mohol overiť vlastným konaním.

Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.05.2008, sp.zn. 1Sžo/62/2007, v ktorom sa súd zaoberal obligatónnymi náležitosťami námietok

„Ustanovenie § 107 ods. 5 zákona taxatívne vymedzuje obligatórne náležitosti námietok uchádzača. Podľa gramatického výkladu tohto ustanovenia má uchádzač okrem iného predložiť oznámenie o výsledku vybavenia žiadosti o nápravu alebo doklad o doručení žiadosti o nápravu, ak ju obstarávateľ v zákonnej lehote nevybavil - teda žalobkyňa mala v danom prípade pripojiť samotné oznámenie (jeho rovnopis), ktoré bolo obstarávateľom v súlade s citovaným ustanovením §105 ods. 7 zákona písomne vyhotovené a jej aj doručené. Súd poukazuje na to, že v zmysle zákona ide o špecifický druh rozhodnutia s formálnymi obsahovými náležitosťami, ktoré sú pre posúdenie dôvodnosti námietok uchádzača pre žalovaného rozhodujúce, preto podľa názoru súdu nepostačuje púha sprostredkovaná interpretácia jeho obsahu neumožňujúca jeho verifikáciu. Ustanovenie § 107 ods. 5 v spojení s § 105 ods. 7 zákona túto obligatórnu náležitosť jednoznačne definuje a keďže v konaní sa nepreukázalo, že k námietkam bolo pripojené aj oznámenie obstarávateľa o vybavení žiadosti o nápravu prípadne doklad o doručení žiadosti o nápravu, ak obstarávateľ žiadosť nevybavil v zákonnej lehote, bol záver súdu prvého stupňa o nedôvodnosti zastavenia konania o námietkach podľa § 108 ods. 1 písm. c/ zákona nesprávny“. Pokiaľ išlo o použitie Správneho poriadku na konanie a rozhodovanie o námietkach žalovaný poukázal na ust. § 155l ods. 1 a 4 zákona o verejnom obstarávaní:

„(1) Verejná súťaž, užšia súťaž, rokovacie konanie so zverejnením, priame rokovacie konanie, súťažný dialóg, koncesia, súťaž návrhov alebo postup zadávania podprahovej zákazky, pri ktorých bolo oznámenie o vyhlásení verejného obstarávania, oznámenie použité ako výzva na súťaž alebo výzva na predkladanie ponúk odoslané na uverejnenie do 17. februára 2013, sa dokončia podľa predpisov účinných do 17. februára 2013.

(4) Konanie o žiadosti o nápravu a konanie o námietkach, ktoré sa vzťahujú na verejné obstarávanie podľa odseku 1, sa vykonávajú podľa predpisov účinných do 17. februára 2013“.

Žalovaný uviedol, že predmetná verejná súťaž na predmet zákazky „Výroba a dodanie pečiatok“ bola vyhlásená verejným obstarávateľom Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky vo Věstníku verejného obstarávania č. 37/2013 zo dňa 21.02.2013 pod značkou 2865 - MST, pričom oznámenie o vyhlásení verejného obstarávania bolo odoslané na uverejnenie dňa 15.02.2013. Z vyššie uvedených prechodných ustanovení ZVO vyplýva, že v predmetnom konaní o námietkach sa malo postupovať podľa predpisov účinných do 17.02.2013, a nie podľa ustanovení ZVO účinných v čase vydanie rozhodnutia v konaní o námietkach, ako sa mylne domnieva žalobca, pričom podľa § 153 zákona o verejnom obstarávaní sa na konanie o námietkach Správny poriadok nepoužil.

Žalovaný zdôraznil, že verejné obstarávanie je proces prísne formalizovaný, ktorý má presne zákonom stanovené inštitúty, procesné štádiá s krátkymi lehotami na uplatnenie práv i vydávanie rozhodnutí, a najmä podrobne a exaktne stanovené náležitosti úkonov a ich príloh. Žalovaný, ako ostatný ústredný orgán štátnej správy, môže postupovať len podľa zákona a nemožno legitímne očakávať, aby v konkrétnom konaní porušoval princíp legality zakotvený v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok č. k. 1S/147/2013-63 zo dňa 05.06.2014 potvrdil.

Odvolací súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného o zastavení konania o námietkach posudzoval, či žalovaný postupoval v súlade so zákonom platným a účinným do 17.02.2013.

Aj podľa odvolacieho súdu v danom prípade žalovaný postupoval správne, ak rozhodol o námietkach žalobcu tak, že konanie pre nesplnenie zákonom predpísaných formálnych náležitostí zastavil. Bolo totiž povinnosťou žalobcu, resp. predkladateľa námietok predložiť aj výpis z obchodného registra spoločnosti, Prosmán a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., teda predložením dokladu podľa § 138 ods. 7 písm. c/ zákona (výpis z obchodného registra), ktorým by potvrdil skutočnosť, že osoba, ktorá námietky

podpísala, je oprávnená konať za navrhovateľa, ako štatutár tejto spoločnosti. Nič na tom nemení ani fakt, že tento údaj je verejne dostupný na stránkach obchodného registra.

Tak, ako bolo konštatované v judikatúre najvyššieho súdu v prípade verejného obstarávania ide o zo zákona taxatívne vymedzenú obligatórnu prílohu k námietke uchádzača. Podľa gramatického výkladu tohto ustanovenia má uchádzač okrem iného predložiť aj doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky podľa odseku 6 písm. g/, ak nebol predložený kontrolovanému. Najvyšší súd opätovne poukazuje na to, že v zmysle zákona ide o špecifický druh rozhodovania s formálnymi obsahovými náležitosťami, ktoré sú pre posúdenie dôvodnosti námietok uchádzača pre žalovaného rozhodujúce, preto podľa názoru súdu nepostačuje iba prípadný odkaz v rámci dobrej správy na obchodný register, alebo advokátsku komoru. Ustanovenie § 138 ods. 6 písm. g/ zákona o verejnom obstarávaní vyžaduje, aby námietky uchádzača obsahovali podpis navrhovateľa alebo osoby oprávnenej konať za navrhovateľa a ust. § 138 ods. 7 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní uvádza, že prílohami námietok je doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky podľa ods. 6 písm. g/ zákona o verejnom obstarávaní, ak nebol predložený kontrolovanému.

Nakoľko v konaní bolo jednoznačne preukázané, že doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky podľa ods. 6 písm. g/ zákona o verejnom obstarávaní nebol, a zákon túto obligatórnu náležitosť jednoznačne definuje, bol záver súdu prvého stupňa o dôvodnosti zastavenia konania o námietkach podľa § 139 ods. 1 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prihliadnuť ani na námietku žalobcu o použití Správneho poriadku na konanie o námietkach, nakoľko z administratívneho spisu bolo jednoznačne zistené, že predmetná verejná súťaž na predmet zákazky „Výroba a dodanie pečiatok“ bola vyhlásená verejným obstarávateľom Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky vo Věstníku verejného obstarávania č. 37/2013 zo dňa 21.02.2013 pod značkou 2865 - MST, pričom oznámenie o vyhlásení verejného obstarávania bolo odoslané na uverejnenie dňa 15.02.2013, teda za účinnosti zákona platného do 17.02.2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodnotil, že spôsob, akým sa prvostupňový súd vysporiadal s relevantnými žalobnými námietkami žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia je postačujúci a súd prvého stupňa náležite a správne aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, zodpovedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na právne významné námietky žalobcu a realizoval tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, súčasťou ktorého je aj právo účastníka konania, aby v rozhodnutí súdu boli uvedené dostatočné dôvody, na základe ktorých súd rozhodol vo veci a to aj s prihliadnutím na doterajšiu rozhodovaciu činnosť NS SR v otázke splnenia formálnych náležitosti pri rozhodovaní o námietkach vo verejnom obstarávaní.

Odvolací súd rovnako preskúmajúc formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia žalovaného nevhliadol jeho nezákonnosť, keďže žalovaný svoje rozhodnutie náležite a dostatočne odôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, považujúc rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, za zákonné, vydané na základe spoľahlivo a náležite zisteného skutkového stavu, vyhodnotiac námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 a 2 O.s.p..

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný.

Proti uvedenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podal žalobca ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom č. k. III. ÚS 833/2016-44 zo dňa 19.04.2017 vyslovil, že základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 8Sžf/74/2014 a jeho rozsudkom z 26.05.2016 porušené boli. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžo/74/2014 z 26.05.2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 546 €, ktorú zaviazal Najvyšší

súd Slovenskej republiky uhradiť na účet jeho právneho zástupcu. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.

Uviedol, že ani jeden zo správnych súdov neuviedol, na základe čoho dospel k zaujatému výkladu § 138 ods. 7 písm. c/ zákona č. 26/2006 Z.z. a je potrebné doplniť logické a koherentné vysvetlenie nemožnosti akceptovať splnomocnenie udelené advokátovi ako doklad podľa § 138 ods. 7 písm. c/ zákona č. 25/2006 Z.z., a že prílišný formalizmus pri výklade dotknutého ustanovenia zákona viedol k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu a inú ochranu.

Ústavný súd sa stotožnil s názorom najvyššieho súdu a krajského súdu pokiaľ išlo o výklad ust. § 138 zákona č. 25/2006 Z.z. a považoval názor súdov za korektný a súladný s ústavou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu odvolania (§ 212 O.s.p.) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, súc viazaný dôvodmi Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 833/2016-44 zo dňa 19.04.2017, doručený najvyššiemu súdu 12.07.2017, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 a § 250ja ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že je potrebné napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Zmyslom a účelom platnej právnej úpravy správneho súdnictva je poskytovať efektívnu ochranu verejným subjektívnym právam fyzických a právnických osôb.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy (t.j. druhej hlavy piatej časti) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (ďalej len „v medziach žaloby“) dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že sa žaloba zamieta.

V zmysle citovaného ustanovenia § 250j ods. 1 O.s.p. príslušný súd rozhodne vo veci samej tak, že žalobu zamietne, ak zistí, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom. Záver o súlade postupu a rozhodnutia správneho orgánu so zákonom sa týka rozsahu a dôvodov, pre ktoré bola žaloba podaná.

Procesnému právu účastníka konania vznášať v žalobe námietky nezákonnosti voči postupu a rozhodnutiu správneho orgánu zodpovedá povinnosť správneho súdu preskúmať rozhodnutie správneho orgánu v rozsahu žalobných námietok, o vznesených námietkach rozhodnúť a pokiaľ ich nepovažoval za dôvodné, vysvetliť a vyložiť, z akých dôvodov. Ak tak správny súd neurobí, zaťaží svoje rozhodnutie nielen vadami spočívajúcimi v porušení všeobecných procesných princípov - podraditeľných pod vadu konania v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. - ale súčasne postupuje aj v rozpore so zásadami vyjadrenými v druhej hlave, siedmom oddiele Ústavy SR (predovšetkým čl. 46 ods. 1) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v náleze z 19.04.2017, č. k. III. ÚS 833/2016-44 (§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov).

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 6401-6000/2013-ON/105, zo dňa 17.05.2013, ktorým žalovaný zastavil konanie o námietkach podľa § 139 ods. 1 písm. c/ zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“) z dôvodu, že pre konanie o námietkach žalobcu neboli splnené všetky zákonné predpoklady, čím pre žalovaného nastala neodstrániteľná prekážka brániaca rozhodovaniu v konaní o námietkach v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní, nakoľko dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe v súlade so zákonom.

Tento názor nie je v súlade so záverom Ústavného súdu Slovenskej republiky vysloveným v jeho Náleze č. k. III. ÚS 883/2016-44 zo dňa 19.04.2017, v ktorom uviedol, že v prejednávanej veci je potrebné doplniť logické a koherentné vysvetlenie nemožnosti akceptovať splnomocnenie udelené advokátovi ako doklad podľa § 138 ods. 7 písm. c/ zákona č. 25/2006 Z.z., a že prílišný formalizmus pri výklade dotknutého ustanovenia zákona viedol k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu a inú ochranu.

Pokiaľ teda v posudzovanej veci krajský súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, podľa názoru odvolacieho súdu uvedeným postupom došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý a riadny súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 vetou druhou O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), a to bez toho, aby sa zaoberal hmotnoprávnou stránkou odvolania.

Nakoľko krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie zaťažil ho vadou nepreskúmateľnosti.

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude prejednať vec v medziach podanej žaloby, dôsledne sa vysporiadajúc aj s námietkami žalobcu a znova o nej rozhodnúť.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.